

Ik, de betekenisgever.

Zoals iedere ochtend geef ik onze poes een blikje voer. Haar gedrag is altijd hetzelfde. Om mijn benen draaien, zich laten aaien – wat ze de rest van de dag niet meer toestaat – wachten tot het dekseltje van het blikje wordt verwijderd en dan miauwen ten teken dat ze zelfs dit gegolfde plaatje metaal aan de binnenzijde wil aflikken. En terwijl ze dat doet, voel ik soms haar warme adem over de vinger strijken waarmee ik het lipje van het dekseltje vasthoudt. Even raakt ook haar ruwe tong dezelfde vinger.

Ik raak er telkens weer door vertederd. Dit wezen leeft, ademt, eet en doet nog meer dingen waarin ik niet verschil van haar. Ook zij leeft door dezelfde energie als die mij doet leven. Dat besef maakt dat iedere ochtend weer woorden in mij opwellen die daar uitdrukking aan (willen) geven, zoals ‘Wat ben je toch een mooi beest!’, of ‘Goh, wat ben ik toch gek op je!’

Vanmorgen bedacht ik dat dit soort opmerkingen haar gevoelsmatig ongetwijfeld zullen bereiken. Het is tenslotte (positieve) energie. Maar of de woorden die er uitdrukking aan geven voor haar van enige betekenis zijn, valt stellig te betwijfelen. Over dat vermogen beschikt alleen de mens. Ik realiseerde me dat onze poes alleen maar ‘is’ en dat ik, als mens, daar meteen ‘iets’ van maak.

Als ik daar verder over nadenk, dan kan ik vaststellen, dat ik eigenlijk de hele dag door betekenis geef aan wat mijn zintuigen mij aan informatie geven. Die informatie wordt ontvangen door mijn denkgheest die het dan vervolgens labelt. Op die manier orden ik mijn wereld en kan ik supersnel mijn dagelijkse ervaringen plaatsen in een voor mij bekend kader. Wel zo rustig.

De keerzijde van dit proces is echter dat ik niet meer écht waarneem. De bereidheid om open te staan voor wat werkelijk gebeurt is er nauwelijks nog, of niet meer. Heb ik eenmaal een nare ervaring gehad met een man met een baard en een bolhoed, per definitie worden alle mannen met hetzelfde profiel die ik in de toekomst zal ontmoeten belast met deze ervaring. De betekenis die ik aan hen geef is bij voorbaat al ingekleurd. Ik ben bevooroordeeld.

Ik realiseer me, dat zo de wereld in mij ontstaat. Ik ben immers de ‘betekenisgever’. Als dat zo is, wat blijf dan over als ik me onthoud van die ‘betekenisgeverij’? Ik denk dat ik me dan verwant ga voelen met onze kat. Alles wat zich voordoet is er dan gewoon. De denkgheest wordt geparkeerd, staat in de 0-stand. Ik kan me niet van de gedachte afbrengen, dat er dan ‘leegte’ overblijft. Helemaal niets, terwijl toch alles er gewoon is. De materiële wereld zal blijven verschijnen, mijn fysieke ervaringen zullen blijven verschijnen, evenals mijn gevoelens en emoties, maar ze zijn allemaal niet meer dan dat: ‘verschijnselen’. En als zodanig gaan ze de wetmatige weg die wel wordt beschreven als ‘opkomen-blinken-verzinken’ (Brahma, Vishnu, Shiva).

‘Wat ben je toch een mooi beest.’ zegt iets dus van mij. Poes vraagt helemaal niet om die betekenis. Die geef ik haar als gevolg van mijn persoonlijke ervaring met haar. Als haar bakje leeg is, draait ze zich ervan weg. Er is gegeten, de natuur heeft haar gedrag geleid. Ze heeft gedaan wat ze moest doen, simpelweg om haar poezenbestaan in stand te houden.

Wat maak ik het dan toch moeilijk voor mezelf. Als ik die betekenisgeving stop, kom ook ik in verbinding met dat wat puur voor mij op dit moment bestemd is.

Gisteren had ik onze jongste kleindochter in mijn armen. Het meest bijzondere wat je als opa kunt meemaken. (Over betekenisgeving gesproken!!!) Ook zij was. Niet meer dan dat. Maar ook zij zal straks leren betekenis te geven aan alle dingen buiten haar. Want zo werkt dat. Alleen zo kan zij uitgroeien tot een persoon, die de lessen van het leven mag gaan leren, die haar weer doen terugkeren naar haar oorspronkelijke manier van zijn. Een uitnodiging die ieder mens ieder moment uit de liefdevolle hand van het Leven mag ontvangen.